

STEFAN SPJUT

STALPI

Když věříte na trolly,
jste prostě jenom zvláštní,
ale když víte, že existují,
je to jako prokletí.

HOST

STA

STEFAN SPJUT

L P I

BRNO 2020

Stalpi

Copyright © Stefan Spjut, 2017

Published by agreement with Hedlund Agency

Translation © Azita Haidarová, Linda Kaprová, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0092-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0093-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0094-9 (Formát MobiPocket)

Skútr zanechával v bílém archu zasněženého močálu dole pod nimi dlouhou linku. Před ním běžel vlk. Vynořoval se jako šedý psí přízrak mezi závoji sněhu, které vířila vrtule helikoptéry. Anders vystrčil ze dveří kabiny nohu a zapřel se zimní botou o stupátko. Vichr mu ježil vlasy na zátylku, límec bundy ho pleskal do obličeje a on mhouřil oči, aby mlhavý obrys zvířete neztratil z dohledu.

„Tak tohle teda rozhodně žádný hybrid není!“ zařval.

Vrtulník klesl tak nízko, že Anders viděl, jak nápor větru zvířeti čeří srst. Uši mělo přitisknuté k hlavě a jazyk mu visel z protáhlé tlamy jako růžový cár. Anders se vyklonil z kabiny, jak jen mu to bezpečnostní pás dovolil, opřel si gumovou botku pažby o rameno, pootočil puškohledem a trhl hlavou, aby se mu mušle sluchátka svezla z ucha. Ukazovák sklouzl o kus níž, obepjal spoušť a stiskl.

Muži ve sněžnicích připnutých k zimním botám sledovali stopy, které mizely mezi smrky. Geir dusal mohutnými kroky první, jako by spolu závodili, kdo k vlkovi doběhne dřív. Anders nemohl popadnout dech. Zavolal na Geira, ale ten rázoval s rozhoupanými pažemi dál, jako by ho neslyšel.

Vlk se ukryl pod zelenou jehličnatou suknicí velkého smrku. Ležel na boku, a když se za praskotu větví oba muži dostali až k němu, zvedl hlavu. Čenich měl olepený sněhem a světlo v oku pomalu vyhasínalo. Narkotizační střela s červeným střapcem zářila ve zvířecím boku jako karafiát. Geir ji vytáhl a zastrčil do náprsní kapsy. Pak rukou prohrábl šelmě kožich, až se ukázala sněhobílá podsada. Prohlédl zvířeti drápy na obrovských tlapách. Byly černé. Kloubem prstu si posunul zamžené brýle na kořen nosu a zůstal mlčky zamyšleně sedět. Anders zatím pohledem hodnotil vlkův mimořádný vzrůst.

V severní Kanadě se setkal s vlky, kteří vážili více než on sám, a zdálo se, že tenhle jedinec bude ze stejného těsta. Většího vlka na skandinávské půdě každopádně nikdy neviděl.

„To je neuvěřitelný, co? Takovej macek!“

Veterinář na to neřekl nic, ale když vytáhl injekční stříkačku s uspávacím prostředkem, všiml si Anders, že se mu chvějí prsty.

Sněžné skútry už přejely močál, a když k nim Anders s Geirem a zvířetem dorazili, vzbudili hotové pozdvižení. Skupinka se shlukla kolem nich, ale Geir ji několika přísnými rozkazy rozehnal.

Mezi přihlížejícími byla i žena z Úřadu na ochranu životního prostředí, která podala Geirovi kelímek horké kávy. Jmenovala se Åsa. Vlasy stažené do ohonu sebou švihaly sem a tam po bachraté zimní kombinéze, a jak se brodila sněhem od jednoho k druhému a rozlévala kávu z termosky, vypadala jako astronautka. Anders z toho, co si Geir dříve bručel pod vousy, vyrozuměl, že právě ona víceméně na vlastní pěst rozhodla, že vlka převezou okamžitě, aniž by zůstal na zákonem stanovenou dobu v karanténě. To také vysvětlovalo, proč Geir nyní její kávu se zavrtěním hlavy odmítl.

Vlk ležel na dece a hlavu měl zabalenou do šály. Geir si natáhl bleděmodré nitrilové rukavice, svázal zvířeti přední i zadní běhy, uvázal provaz na digitální loveckou váhu a tu zavěsil na násadu sněhového hrabla. Anders s jedním z lovců zvedli hrablo nad hlavu jako vzpěrači. Geir pečlivě zkoumal údaj na displeji. Výsledná váha, sedmasedmdesát kilogramů, mezi přihlížejícími vyvolala užaslý šum.

Geir klečel a soustředěně pracoval. Odhrnul zvířeti šál, jímž mělo obalenou hlavu, baterkou mu posvítil do oka a pak vytáhl lesklý stříbrný stetoskop a přikládal ho v různých místech k huňatému hrudníku, který se zvolna zvedal a klesal. Tu a tam si něco načmáral tužkou do protokolu. Z hloučku přihlížejících zaznívaly různé otázky, Geir je však ponechával bez odpovědi.

Na místě byl mimo jiné i nějaký chlap z krajského úřadu. Chodil dokolečka a někomu telefonoval. Na sobě měl bundu z lesklé maskáčové látky s tmavými koženými nárameníky, manšestrem podšitým límcem a napoleonskou kapsou. Anders mhouřil oči před rudým

sluncem mizícím za zubatými vrcholky smrků na druhé straně mo-
křadu, zastrčil si pod ret sáček tabáku a napadlo ho, že tu bundu měl
ten chlápek na sobě určitě i při honu. A k ní klobouk s pérem. Pat-
řil vůbec do jejich loveckého týmu? Sotva. Přesto byl s nimi. Takhle
vyparáděný.

„Tak na zdraví!“ zvolala Åsa. Nad kelímkem se svíjel proužek páry
jako had.

„Na zdraví,“ zabručel tiše Geir a pevně utáhl kleštěmi matice na
obojku s vysílačkou. „Na zdraví echinokokovi.“

Zamumlal si to pro sebe, ale Anders ho slyšel.

Echinokok. Měchožil zhoubný. Odporný parazit. Anders ho viděl
na fotkách. A ty vypadaly dost děsivě. Rentgenový snímek lidské hla-
vy, jejíž lebka obsahovala zhruba stejně mozkové hmoty jako červů.
Tehdy se mu zvedl žaludek. A teď taky, když si uvědomil, že si strčil
do pusy tabák, aniž si předtím umyl ruce. Samozřejmě měl rukavice,
ale když si je svlékal, sáhl na ně. A právě on nesl vlka za zadní běhy.
Kdoví co na dlouhých chomáčích zvířecích chlupů uvízlo? V hlavě
se mu vynořil obraz bělavých plochých nudlí, vajíček a kukel. Před-
stavil si nehtová lůžka lemovaná neviditelnými řetízky vajíček para-
zitů. Dřepł si, zabořil ruce do sněhu a prohrabával se závějami. Pak
vyplivl tabák, vykašlal hlen a znovu si odplivl.

Zabalili vlka do deky a naložili do vrtulníku. Anders se pohodlně
opřel a cítil, jak jím prostupují vibrace stroje. Víčka mu klesla. Měli
za sebou náročný den a on byl příšerně unavený. Jak dlouho ještě po-
trvá, než se bude moct vyspat? V nejlepším případě dorazí na místo,
kde mají vlka vypustit, o šesté ráno. Takže do postele se dostane asi
v devět. V nejlepším případě.

Jakmile ližiny dosedly do sněhu, vzal Anders do jedné ruky brašnu
s puškou, do druhé batoh a se skloněnou hlavou se rozběhl sněho-
vou bouří, kterou ve tmě rozvířila vrtule helikoptéry. Stiskl tlačítko
na klíči od auta, který dostal od Åsy. Ihned se rozsvítila světla velké-
ho mitsubishi. Naházel veškerou výbavu na zadní sedadlo a odklopil
korbu. Stála tu velká přepravka. Plechová bedna s ocelovými mřížemi
vpředu a zasouvacími dvířky s vyraženými otvory pro přívod vzduchu
vzadu. Zvedl ji a rozběhl se zpět k vrtulníku.

Když přinášeli vlka jako nějakého krále na trůnu, lidé se před nimi uctivě rozestupovali. Anders a Geir položili zvíře před klec. Pak nezbývalo než čekat.

Prudce se ochladilo. Anders si nasadil čepici a podupával ve sněhu, aby se trochu zahřál. Stáli na cestě v zasněženém lese severně od řeky Kaitum. Řídili se pokyny, které obdrželi od kolegů na skútrech, ale starý huňáč si s nimi pěkně dlouho pohrával. Zatímco se Anders pokoušel zorientovat, kde přesně se nacházejí, rozvibroval se mu pod bundou mobil. Vytáhl přístroj a zmrzlými prsty přijal hovor.

„Už jste toho vlka naložili?“

Neznělo to zrovna jako otázka, spíš jako obvinění. Anders prohlásil, že na to nemůže odpovědět a že situaci odmítá komentovat. Znělo to jako vykřucování politika, a tak ještě dodal: „To přece chápeš, Micke.“

Anders ukončil hovor a spěšně zamířil ke Geirovi a Åse. Když uviděli, jak se tváří, okamžitě zmlkli.

„Vědí, že jsme na cestě.“

„Kdo?“ zeptala se Åsa.

„Micke Moilanen a Lovecký svaz. Jinými slovy celá lovecká komunita.“

„No jo, ale tomu se nedalo zabránit.“

„Vážně?“ opáčil Anders a zahleděl se do dálky na sněžné skútry a neznámé postavy oblečené v oranžových výstražných vestách. „Podle mě byste mohli mít lepší přehled o tom, koho využíváte jako stopaře. Co támhleti? Jsou to obyvatelé sámské vesnice, nebo jen obyčejní lidé, co nenávidí vlky?“

Åsa pohledem naznačila, že se zbytečně rozohňuje. Anders se zhluboka nadechl a při výdechu jako by mu z nosu vycházel bílý plyn.

„Čím víc lidí se tu motá,“ řekl Anders, „tím hůř pro vlka. Spousta očí a pachů. Musíme přece v první řadě myslet na dobro zvířete.“

„Vždyť přesně to právě děláme,“ namítla Åsa, „proto jsme tady.“

Vlk se probral. Postavil se a pomalu kýval hlavou ze strany na stranu. Geir ho pevně uchopil za obojek a vedl šelmu ke kleci.

„Tak pojď, starochu,“ pobízel vlka.

Reflektory rozhrnovaly tmu a odhalovaly pruh silnice. Tu a tam zablikalo světlo okna nebo lampy, ztracené bludičky v nekonečně hluboké noci. Geir seděl v autě v bundě s čepicí na hlavě. Chvilí si něco vytukával na telefonu, pak si opřel hlavu o okénko a zřejmě usnul. Anders naladil stanici se starými hity. Chvilími lehce vyfukával rytmus na volantu, a když znal text, zpíval si v duchu společně s rádiem.

Náhle mu po zádech přeběhl mráz. Anders zatřásl rameny, aby se nepříjemného pocitu zbavil.

„Co je?“ zeptal se Geir norský a narovnal se.

„Jen jsem přemýšlel, jak by se tu asi žilo. Vězet tady v takové tmě. V tomhle bunkru!“

„Mluvíš o Švédsku?“

Anders se zasmál. Geir celou cestu působil pozoruhodně zamlkle, ale teď už to byl zase on, ten jeho suchý, úsporný humor, a proto na něj Anders vychrlil spoustu otázek týkajících se vlka, které se v něm za celý den nastřádaly.

Krajský úřad na zprávu o cizím vlkovi zareagoval nezvykle rychle. Sámská vesnice požadovala okamžité odstranění šelmy ze svých celoročních pastvin a zřejmě stanovila i nějaké nevyřčené ultimátum, protože hned následující den po provedení genetických testů zvířete už Anders seděl připravený s loveckou brašnou v náručí jako nějaký odstřelovač. Napětí, které rozhodnutí provázelo, vycítil okamžitě. Přemístit neznámého vlka bez pobytu v karanténě je závažné porušení zákona. Podle Geira dokonce životu nebezpečné. Proto jim veterinář ze začátku odmítal pomoci.

Nyní Geir mlčky seděl a upíral pohled z okna.

„Vidím, jak tě to štve,“ zkusil to Anders.

„Mě štve to,“ rozčiloval se Geir norský, „že úřady v téhle zemi kašlou na svoje vlastní nařízení a vystavují veřejnost nebezpečí. Ne kvůli tomu vlkovi, ale z politických důvodů. Protože nesnesou, aby nebyli v EU nejlepší.“

Hlášky EU Geir vyslovil nanejvýš pohrdavě. „A v neposlední řadě jim jde o status,“ pokračoval Geir. „O prestiž. A to mě šíleně vytáčí. Pokud ten vlk tady ve Švédsku trpí měchožilem, tak se ten parazit dostane i do Norska.“

„Na mě nekoukej.“
„Zajímalo by mě, kdo na téhle polízanici má největší zájem.“
„Ale jdi. Tenhle kousek každopádně vypadá, že je geneticky v pořádku. A rozhodně to není žádný pes, to je jistý.“
„Abych řekl pravdu, tak vůbec nevím, co je zač.“
„Není to pes, je to vlk, řekla babička a dala králíka na pekáč.“
„Váží sedmasedmdesát kilo! Sedmasedmdesát! Takovíhle vlci neexistují. Aspoň ne západně od Uralu. Tenhle vlk neexistuje. *Nemůže existovat.*“
„Myslíš tím, že ho sem někdo přivezl?“
„To nevím. Vím jen to, že tu něco nehraje.“
„Ostatně už je načase, abychom ho zkontrolovali.“
Geir pohlédl na hodinky.
„Ne, jeď dál.“
„Jenom si odskočím.“
Lesklé obdélníky Geirových brýlí se k němu nechápavě otočily.
„To znamená švédsky vyčurat. *Tisse,*“ dodal Anders na vysvětlenou norský.

Anders si rozeplnul poklopec a do sněhového valu u silnice se zabodl třpytivý proud, který v něm brzy vytál kouřící otvor. Do nekrytého zátylku se mu zahryzla zima a nemohl se jí zbavit. Zvedl oči k vrcholům smrků. Už vyšly hvězdy.

Za ním bouchly dveře od auta. Pak se z korby ozvalo škrábání. Anders se otočil a zjistil, že Geir otevřel nákladový prostor, a dokonce i klec. Překvapilo ho to. Pro vlka je důležité, aby se během převozu cítil dobře ukrytý, a proto na něj obvykle jen tu a tam nakoukli mříží, aby se ujistili, že je v pořádku.

Veterinář se ve světle malé baterky podíval na teploměr. Vlček ležel, ale bylo vidět i slyšet, jak rychle oddychuje.

„Má teplotu,“ řekl Geir a zhasl baterku. „Vysokou horečku.“

Vsunul ruku do klece a prohrábl zvířeti srst. Znovu rozsvítil baterku a namířil ji na vlka.

„A pelichá. Vidiš?“

Chytili klec z obou stran za madla a couvli s ní o několik kroků dál z dosahu výfukových plynů. Položili klec na zem, Anders

odběhl do auta vypnout motor a stiskl tlačítko označené výstražným trojúhelníkem.

Geir stál v ostrém červenavém světle pulzujícím na opuštěné silnici a kopal do sněhového valu. Andersovi prolétlo hlavou, že kolega asi dostal záchvat vzteku. Že mu přeskočilo. Pak pochopil, že se snaží nahrabat sníh. Potřebovali zvíře zchladit.

S náručí plnou ztvrdlých hrud sněhu vlezl Geir do klece. Vtom do vlka vjel život. Ozvaly se rány do plechu a Geirovo klení. Veterinář vycouval z přepravky ven, zasunul dvířka do drážek a tak tak je stihl zavřít, než po něm šelma skočila.

„Zkusil jsem mu dát do tlamy trochu sněhu,“ prohlásil. „Ale moc mu nejel.“ Přelezl ke druhé straně přepravní klece a posvítíl si skrz mřížce dovnitř. Vlk seděl a sledoval je. Oči se mu projasnily. Nehleděl z nich strach. Ani nepřátelství. Bylo tam cosi jiného. Cosi tvrdého.

„Píchněš mu něco?“

Geir zhasl baterku a vstal. „Chvilku ho tu necháme, aby se ochladil.“ „Ale říkal jsi, že pelichá. To nevěstí nic dobrého.“

„To... nic, spletl jsem se. Byl to omyl.“

Anders zavolal Johanně, a jak s ní hovořil, přecházel sem a tam podél sněhového valu. Když se ho manželka zeptala, jak to jde, automaticky odpověděl, že dobře. Neměl sílu jí vykládat, že zvíře zřejmě utrpělo hypotermický šok. Ne teď, když špatné pokrytí sekalo slova na kousky a do prstů se zakusovala zima.

Za chvíli už zase seděli v autě, ponoření do tmy, zamlklí a zmatení. Z Geirova pohledu upřeného na vozovku a krystalky sněhu nalétávající proti přednímu sklu bylo patrné, že je v myšlenkách úplně jinde, a Anders předpokládal, že se snaží přijít na nějaké lékařské vysvětlení toho, co se přihodilo. I jeho se zmocnil neklid, a stále sílil.

Nehody dobře znal. Zvíře zasažené uspávací střelou, které spadlo do vody a strhly je peřeje. Zvratky a zapadlé jazyky. To se stávalo. Ale tohle bylo něco jiného. Tentokrát byli skutečně pod drobnohledem. Pokud vlk zdechne, tak si to pěkně slíznou. Ze všech stran. I lovci, kteří v zemi nechtěli mít jediného vlka, a to včetně přírodních rezervací, jim dají co proto. Hlavní díl sice padne na hlavu Úřadu na ochranu životního prostředí, přesněji Åsy, pokud to všechno byla opravdu její

iniciativa, ale interně si došlápnou hlavně na Anderse a Geira. Především na Geira. Ovšem Geir se může schovat zase pěkně do Norska. Anders se nikam schovat nemůže. Bude si muset vyslechnout, že je jen obyčejný terénní technik s narkotizační puškou, na kterou nemá kvalifikaci. Mnozí veterináři zastávali názor, že k uspávání zvířat by mělo být povinné lékařské vzdělání, a tohle bude voda na jejich mlýn. Budou naznačovat, že to zpackal. Budou si z něj dělat šouflky a rýpat do něj, a proti tomu se jen těžko brání.

„Nejede ten auták za námi už nějak dlouho?“ nadnesl Geir.

Anders se zadíval na rozsvícená světla ve zpětném zrcátku.

„Nebud' paranoidní, Geire.“

Řekl to tiše, aby dal najevo, že nechce vyvolat vyhrocenou atmosféru. Pod předstíraným klidem však bublalo úzkostné znepokojení. Hlavou mu prolétla představa ozbrojeného přepadení. Drsní chlápci, možná i s maskou přes obličej. Jako ve westernovém filmu. Věděl, že podobné přepadení nelze zcela vyloučit. Návist k vlkům byla v lidech hluboko zakořeněná. Chvillemi ho napadalo, jestli za to nemůžou geny, jestli neexistují lidé s dědičnou nenávistí k vlkům. Navíc nemohl popřít, že k tomu, aby je někdo zastavil, existoval i racionální důvod. Taková akce by vzbudila ohromnou pozornost a znovu ukázala nesmyslnost rozhodnutí převážet vlky přes půlku Švédska za obrovské peníze z kapes daňových poplatníků jen proto, že nebyli schopni vymyslet žádné jiné řešení.

„Andersi, poslouchej mě. Chtějí nás zabít.“

Byla to tak podivná věta, že Anders nejdřív předstíral, že ji přelechl. Geirova slova však visela ve vzduchu.

„Co tím myslíš?“

Geir neodpověděl, ale vypadal tak vyděšeně, že se ho Anders raději pokusil uklidnit. Nikdo je nepronásleduje. Provoz na silnicích je prakticky nulový, a proto je přirozené držet se ve stejné vzdálenosti za jiným autem. Ale Nor se nedal přesvědčít; vlastně se zdálo, že Andersova slova ani nevnímá. Jen mlčky zíral do zpětného zrcátka, do něhož se vpalovaly reflektory auta za nimi.

Anders ubral plyn. Ručička na svítícím koláči tachometru klesla ze stovky na devadesátku, poté na osmdesátku a velké volvo, jehož střechu zdobila bílá čepice zmrzlého sněhu, je předjelo.

To však situaci nezlepšilo, neboť zadní světla nyní připomínala malá rudá očka, která měla na Geira přímo hypnotický účinek.

„Chtějí nás zabít,“ šeptl Geir.

„Nikdo nás nechce zabít!“

„Jsme v nebezpečí. V hrozném nebezpečí.“

Anders teď skutečně zneklidněl. Neměl by někomu zavolat? Co třeba Åse? Zvedl telefon, ale jen ho svíral v ruce.

Co že se to chystal udělat?

Chystal se zavolat Mickemu Moilanenovi? Nebo Johanně? V hlavě mu vířily úlomky nedávných myšlenek, ale nedokázal je k ničemu ukotvit. Pohledem těkal mezi vozovkou a displejem mobilu. Hodiny ukazovaly 18:68. Věděl, že takový údaj je nesmyslný, a čekal, až se číslice samy opraví.

Ale nic takového se nestalo.

Ztěžka polkl. Pokusil se zaostřit.

Osmnáct šedesát osm.

„*Anders. Du blør.*“

Chvilí trvalo, než Anders pochopil, co mu Nor říká. Že mu teče krev z nosu? Palcem si stiskl nosní díрку, a když ucítil vlhkost, zdvihl hlavu a pokoušel se na stropě nahmatat vypínač kabinového osvětlení.

Palec měl rudý od krve. Proč mu krucinál teče krev z nosu? Nikdy v životě se mu to nestalo. Popotáhl a otřel si nos hřbetem ruky. Podél ukazováku se táhl tenký rudý proužek. Položil obě ruce na volant, zvedl bradu a polkl.

„Kdo mě to praštil?“ zeptal se.

Když se nedočkal odpovědi, vrhl pohled na Geira, který seděl s hlavou zkroucenou v podivném úhlu a také krvácel z nosu. Tah tenkým štětcem přetínající rty a bradu.

„Tobě taky teče krev.“

Geir přikývl.

„Teď zemřeme.“

Auto sjíždí ke krajnici, brzdí, pneumatiky kloužou smykem. Anders otevře dveře, vyklopýtá z auta a rukou si drží nos. Z hrtanu vyráží krátké chrčivé zvuky, jak vtahuje do plic chladný vzduch, a uvědomí si, že ho už dlouho bolí hlava. Bolest je zvuk, nesnesitelné skřípění,

kteřé se do něho zavřtává stále hlouběji. Přitiskne si ruce k hlavě a prosí o smilování.

„Puřt mě,“ řadoní. „Puřt! Prořím!“

Klesne na kolena a plive kolem sebe, krvavé cucky se vpíjejí do sněhu a myřlenky v hlavě divoce víří. Míne je dunící kamion se zářícím diadémem světel. Anders pevně zavře oči. Proč nezastaví? Proč nezastaví?

Někdo na něj mluví. Je to Geir. Potácí se tmou a říká mu, že musejí toho vlka pusit.

Andersovi poklesne brada. Vřechno se v něm začíná rozpadat a jedině, co trvá, je bodavý zvuk ve spáncích.

Za autem se ozve volání, ale je tak daleko, že se ho netýká. Měl bych zavolat Johanně, pomyslí si Anders a rukou poklepává po bundě, musím jí říct, že se mnou něco není v pořádku. Že mi teče krev z nosu a neudřím se na nohou. Aby mi zavolala sanitku. Hergot, ještě ke všemu jsem si počural kalhoty. Anders se poplácává po bundě a kalhotách a hledá mobil. Když vyzkouří všechny kapsy, začne znovu od začátku, bez jakékoli vzpomínky na předchozí pokusy.

Po chvíli si všimne, že za autem někdo stojí a pozoruje ho. Hřbatý vychřtlý stařík malého vzřřstu. Úplně nahý. Anderse napadne, že stařeček zabloudil v černé zimní noci, a vzpomene si na svého otce, na to, jak vypadal na sklonku řivota. Jak se scvrkl. Vypadal jako seschlé dítě s neklidným očima. Nohy Andersovi vypovědí službu, a tak se plazí ke stařečkovi s jedinou myřlenkou — že tomu neřšťastníkovi musí co nejrychleji pomoci.

Geir leží ve sněhu schoulený jako lidský plod. Čepici si přetáhl přes obličej a oběma rukama si ji drží, aby mu ji nikdo nemohl vzít.

Anders klečí na všech čtyřech a s prázdným výrazem pozoruje Geira. Poté zvedne oči k děřivé postavě stojící v rudém přisvitu zadních světel auta na znetvořených vlčích nohách. Hřřzné stvoření je vrásčité a řilhavé jako stará řarodějnice. Vysílačka kolem jeho krku vypadá jako extravagantní futuristický řperk.

Anders se otočí a plazí se pryč. Kvílí hřřzou. Konečně se mu podaří postavit se na nohy a rozběhne se, co mu síly stačí, po zasněžené cestě vedoucí do tmy.